

blažovický poutník

Ročník VII. • Číslo 1

ČASOPIS FARNOSTI BLAŽOVICE

Únor 2008

Ohlédnutí za životem farnosti v loňském roce

Rok 2007 byl v naší farnosti rokem bohatým.

Svatost křtu přijalo 12 dětí: Jan Fiala, Karel Šinkyřík, Milan Mareš, Jan Vičar, Veronika Škaroupková, Zuzana Martináková, Zuzana Prusová, Alois Kaláb, Lukáš Kunc, Štěpán Daněk, Dorota Schwecová a Adéla Vaverková. Církevní sňatek v našem farním kostele uzavřeli: Alois Kaláb a Tamara Černajová, František Vaverka a Andrea Dittrichová, František Macháček a Ivana Tužínová, Miroslav Knoflíček a Jana Černá, Ladislav Brech a Petra Bezděková. Ve farním kostele jsme se loni rozloučili se sedmi zesnulými: s Marií Putnovou (86 r.), Oldřichem Klimešem (84 r.), Jaroslavem Šilhanem (75 r.), Jaroslavem Tůmou (79 r.), Vladimírem Otčenáškem (71 r.), Janem Buchtou (52 r.) a Aloisem Rajchem (95 r.).

Na první sv. přijímání se připravovali a přistoupili k němu 4 žáci ze 3. třídy.

Výuku náboženství navštěvovalo ve školním roce 2006/2007 52 žáků, z toho 25 žáků z 1.-5. třídy, 27 žáků z 6.-9. třídy.

Svatost nemocných byla při soukromých návštěvách udělena 13 nemocným. Při mši sv. o lidových misiích přijalo tuto svatost společně 72 farníků.

Myslím, že lidové misie byly v naší farnosti v loňském roce jednou z hlavních

událostí. Poslední lidové misie se konaly v roce 1943, vedli je tehdy otcové redemptoristé. Také loňské lidové misie vedli redemptoristé – P. Jiří Šindelář a P. Tomasz Wascinski z Tasovic spolu s novoknězem P. Romanem Janáčem ze Svaté Hory. Misionáři na začátku řekli, že by nám misie měly pomoci k oživení víry, ke znovuobjevení radosti z ní. Věřím, že jsme něco z této radosti zakusili, že misie se pro nás staly velkým přínosem.

Další významnou událostí, kterou jsme v loňském roce prožili, bylo udílení biřmování. V neděli 29. dubna zavítal do naší farnosti otec biskup Vojtěch Cikrle a udělil svatost křesťanské dospělosti 12 mladým, kteří se na přijetí této svátosti dlouho připravovali. Příprava zahrnovala i nověnu k Duchu svatému, kterou se spolu s biřmovanci přicházelo každý den modlit mnoho farníků.

Třetí významnou událostí, do které jsme se zapojili, byl rok brněnské diecéze. Mnoho dětí z naší farnosti se zúčastnilo farního kola vědomostní a výtvarné soutěže o diecézi. Někteří z nich postoupili do děkanského kola, které pro naše děkanství probíhalo ve Šlapanicích. Anička Řičánková postoupila až do finále na Petrově, kde obsadila vynikající 2. místo. V rámci roku diecéze jsme byli na pouti děkanství

v katedrále, skupina farníků se zúčastnila symposia a konference o diecézi pořádané brněnským biskupstvím. Díky těmto akcím a soutěžím jsme mohli naši diecézi lépe poznat, seznámit se s jejími dějinami a významnými osobnostmi.

Několik mladých bylo v létě na celostátním setkání mládeže v Táboře-Klokotech, skupina farníků strávila týden společné dovolené v rakouských Alpách. Nezapomenutelným zážitkem byla 3. pěší pouť po stopách Šebestiána Kubínka do Mariazell. **O těchto a mnoha dalších událostech se můžete podrobněji dočíst v tomto čísle Poutníka nebo během roku i na internetových stránkách obce Blažovice, které mají adresu www.blazovice.eu.**

P. Jan Nekuda

Finanční hospodaření farnosti

Začátkem loňského roku měla farnost k dispozici 1 399 703,13 Kč.

Na sbírkách při bohoslužbách bylo loni vybráno celkem 456 052,- Kč a 41 500,- Kč bylo darováno mimo sbírky. Na základě nájemních smluv bylo inkasováno celkem 183 749,90 Kč. Dalším příjmem farnosti byla dotace od obce na úpravu přístupové cesty ke kostelu ve výši 50 000,- Kč a úroky z vkladu na běžném účtu farnosti ve výši 11 498,07 Kč. Celkové příjmy farnosti činily v loňském roce 742 799,97 Kč.

Na bohoslužebné výdaje připadlo loni 6 280,- Kč. Režijní náklady v loňském roce dosáhly 133 679,68 Kč, z čehož největší položky opět činily úhrady za plyn (61 682,18 Kč) a elektřinu (54 980,- Kč), dále pak za květinovou výzdobu, za tisk a kopírování, občerstvení a nájem sálu KD, vodné a bankovní poplatky. Výdaje za drobné opravy činily 6 485,50 Kč. Daň z nemovitostí 178,- Kč a koncert duchovní hudby 4 000,- Kč. Na sbírky vyhlášené biskupstvím a příspěvky diecézi jsme odeslali 103 226,- Kč a 21 899,- Kč bylo věnováno na potřeby lidových misií. Celkové výdaje farnosti představovaly 275 748,18 Kč. Zůstatek finančních prostředků ke konci roku činil 1 866 754,92 Kč. *Marta Řičánková*



Fotografie z loňských velikonočních obřadů nám připomíná blížící se svátky.

Foto archiv redakce

Celostátní setkání mládeže Tábor-Klokoty

Týden od 13. do 19. srpna jsme spolu s dalšími mladými strávili na celostátním setkání mládeže v Táboře-Klokotech.

Po dlouhé únavné cestě jsme dorazili na místo setkání. Čekali nás zaregistrování, přivítání u hlavního podia a ubytování, které bylo rozdělené do přibližně pětadvaceti škol a internátů.

V účastnické tašce, kterou jsme obdrželi při registraci, byl zpěvník, evangelium svatého Jana, program na celý týden a mnoho brožurek a letáčků. Kromě toho jsme dostali také visačky s našimi jmény, diecézí a bydlištěm, které nám poskytovaly některé výhody, například bezplatnou veřejnou dopravu v Táboře.

Hlavním mottem setkání byl citát z Bible: „Jako jsem já miloval vás, tak se i vy milujte navzájem!“ Jednotlivé dny pak

měly svá vlastní témata, jako např. osoba Ježíše Krista, den církve, Bible a jiné.

Dny probíhaly asi takto: Výběr z několika ranních modliteb, katecheze, odpoledne desítky zajímavých workshopů, koncertů, přednášek a sportovních aktivit. Silným zážitkem pro nás byly také každodenní mše svaté sloužené biskupy z celé ČR. Ve chvílích „volna“ stále probíhal program na hlavním podiu, kde jsme se mohli dozvědět něco z historie a jiné důležité informace.

Celý týden nás doprovázela schola brněnské mládeže a skupina Credenc z Ostravy a zpříjemňovala nám svými písničkami jak společné programy, tak i mše svaté.

Za zmínku stojí také středeční koncert pro Haiti, na kterém vystoupili slovenský

zpěvák Richard Čanaky a Rebecca St. James z USA, která velmi otevřeně hovořila o Bohu a předmanželské čistotě a tím dokázala promluvit do srdcí mnoha přítomných lidí.

Vrcholem setkání byla emotivní sobotní vigilie a nedělní mše svatá, kde jsme dostali dárek v podobě mušlí nasbíranými Haitskými dětmi.

Nakonec bychom chtěli říct, že i přesto, že jsme se všichni sprchovali v ledové vodě, mačkali se v autobusech a čekali dlouhé fronty na jídlo, byl to jeden z nejkrásnějších týdnů v našem životě a to nejen pro příjemnou atmosféru, tvořenou společenstvím téměř šesti tisíc mladých lidí.

Jsme naplněni jak fyzickými, tak duševními, ale především duchovními zážitky. Za to děkujeme všem organizátorům, přípravným týmům, ale hlavně Pánu Bohu!

Anežka Dvořáková a Zdislava Černá



Bířmování



Foto: M. Švábenská

Před samotným udílením svátosti ovšem byly v plánu neodbytné otázky páně biskupovy, jejichž očekávání nejednomu z nás přiškrcovalo už tak chvějící se blásek. Bylo patrné, že při pomýšlení na ně, se plamínky svíce stojících na oltáři bojácně zamíbotaly v podivuhodném tanci kolem knotku, což jistě mnohý z vás pozoroval. Naštěstí pan biskup velmi moudře upustil od otázek zacílených na nás a jal se zkoušet pouze našeho neobětavého pana faráře, který ovšem všechny krkolomné nástrahy s přehledem zdolal a briskně a neochvějně je zodpověděl.

Nu a pak přišla ta chvíle, kdy jsme vyřekli jméno svého bířmovacího patrona a kdy ruka kmotrova či kmotřenčina spočinula na našem

rameni, a tu jsme přijali svátost bířmování.

Po mši a po setrvání páně biskupově a dalších významných osobností spolu s prostým lidem v rozpravě, jsme bbitě odkváčili na kulturní dům k slavnostnímu obědu. Když odbily bodiny na kostelní báni poledne a slunce stanulo v nadhlavniku, počalo se nosit na stůl. Tabule se probýbaly, pití teklo proudem a čas nám utíkal svým tempem, trávíce bo v družné zábavě, ke které přispěla i nezapomenutelná kinematografická sonda do let dávno minulých z bezdných tůní archivu pana Kašpařika.

A v tomto rozpoložení nás zastihlo pokročilé odpoledne. A tu jsme se rozzehnali a každý odjechal svým směrem.

Pavel Paták

Dva roky příprav na bířmování uplynuly jako zurčivá voda v tom našem potůčku a 29. dubna nastal onen dlouho očekávaný den. Nás dvanáct bířmovanců postávalo před kostelem a jemný sváteční větérek nás ovíval. Dle dopředu pečlivě připraveného pochodového pořádku jsme byli seřazeni do průvodu a v předem určenou hodinu jsme vykročili vstříc chrámovým vratům. Ty se rozlétly a my jsme vstoupili, za velkolepého zvuku varban a mohutných zpěvů nespočetných chórů do žlutě ozářeného prostoru, snášejíc pohledy stovek párů očí a desítek studeně skleněných objektivů blikotajících aparátů, snažíc se přitom tvářit důstojně. Po vyčerpávajícím pochodu jsme stánuli na svých místech. Na čele se nám perlily kapičky studeného potu. Začala nejdůležitější část dne, totiž mše svatá, při které jsme měli přijmout svátost bířmování.

Lidové misie v Tvarožné a Blažovicích 22. - 30. září



První větší misie po prázdninách, které nám daly opravdu zabrat se konaly v okolí Brna. Do duchovní obnovy jsme se pustili spolu s naším novoknězem P. Romanem Janáčem, jehož pomoc nám přišla velmi vhod. Jednalo se o dvě živé, venkovské farnosti, které spravuje mladý kněz P. Jan Nekuda.

Lidé v obou farnostech misie uvítali

jako potřebnou změnu a povzbuzení v jejich duchovním životě. Obě obce jsou počtem obyvatel i religiozitou téměř stejně početné, jen do kostela v Tvarožné dojezdí lidé z okolních vesnic, což se projevilo i ve větším počtu lidí v kostele.

Snad by se mohlo zdát, že takové živé farnosti misie nepotřebují, ale opak byl pravdou. I zde se objevily zpovědi po desítkách let, radost ze společné modlitby, přijatých svátostí, tematických promluv, které prohlubovaly u věřících základy víry a křesťanského způsobu života.

Kromě setkávání v kostele došlo i na osobní rozhovory, návštěvy v domácnostech, domově pro seniory, akce kulturního či sportovního rázu. Zpestřením byl i tzv. Svatováclavský běh v Blažovicích, který se právě konal a kdo mohl. běžel i navzdory deštivému počasí.

Celkový dojem z tohoto regionu si odnášíme velmi dobrý. Povzbudí to i nás samotné, když vidíme, jaký zájem mají věřících o naši duchovní službu lidových misionářů, redemptoristů, jen bychom potřebovali další posily. Žeň je sice hojná, ale ... nevíte o někom?

*Tasovice, dne 6. 10. 2007
P. Waściński & P. Šindelář*

P.S. Zprávu je třeba chápat jako osobní svědectví misionářů, ne jako celkové hodnocení farnosti.

Farnost Tvarožná	Počet
Počet obyvatel	1145
Nedělní bohoslužby	500
Ranní program misii	50-120
Večerní program misii	140-170
Katecheze pro ženy	130
Katecheze pro muže	58
Spol. setkání pro děti 1.-5. tř.	44
Spol. setkání pro děti 6.-9. tř.	35
První setkání pro mládež	35
Společné setkání pro mládež	80
Svátost smíření	150
Svátost pomazání nemocných	90
Setkání pro seniory v DPS Horákov	30
Obnova manželských slibů	37 párů
Návštěvy nem. v domácnosti	5
Koncert	150
Promítání filmu	145

Farnost Blažovice	Počet
Počet obyvatel	1095
Nedělní bohoslužby	250
Ranní program misii	40-85
Večerní program misii	100-135
Katecheze pro ženy	86
Katecheze pro muže	50
První setkání pro mládež	40
Svátost smíření	100
Svátost pomazání nemocných	72
Obnova manželských slibů	32
Návštěvy nem. v domácnosti	7



Na památku Lidových misii byl vztyčen misijní kříž

Foto archiv redakce



Zítřka se bude zase věřit

Proč vlastně do naší farnosti přišli misionáři? Z mého pohledu proto, aby-
chom si oprášili Boží obraz, který je v nás
zasutý všedními událostmi a starostmi a
oživilí zvlažnělou vírou. Pak by mělo
následovat úsilí o změnu života
k lepšímu, to znamená obrácení.

Škola modlitby byla zařazena jako bod
A, protože má v našem duchovním životě
klíčový význam. Ocítáme se při ní v boží
přítomnosti a v postoji dítě-Otec, který
naši modlitbu vyslýchá. Pán Ježíš se často
modlil a zve nás k následování. Pokud si
myslíme, že v dnešní uspěchané době
nemáme na modlitbu čas (na všechno
ostatní si ho dokážeme najít) a máme
samozřejmě opravdu vážné a pádné
omluvy, výmluvy a argumenty, je třeba se
zamyslet a jít až ke kořenům. Ale - odha-
líme nejzchátralejšího ze všech tvorů -
otce lži. Ten nám bleskurychle přispěchá
na pomoc v naší sebeobhajobě. Naše
výzbroj proti zlému je mimo jiné okam-
žitá modlitba. Jestliže s ním začneme dis-
kutovat, to znamená poslouchat jeho
radu, dopadneme špatně jako naše pra-
máti Eva, a to pakazdý.

Zpověď – svátost smíření je veliký dar
Boží lásky. Otec Jiří nabádal kajícíky,
aby se vyznávali ze svých hříchů a ne
z hříchů svých bližních. Jeho napomenu-
tí nebylo vždy přijato s nadšením. Jestli-
že si stěžujeme na to, čím nám ublížili ti
druzí, při hlubším zpytování svědomí zji-
stíme, že máme tytéž hříchy.

Všechny tyto velké události u mě
vyvolaly euforii a následně předsevzetí,
že zase budu „chodit s Ježíšem“. Před
lety jsem prošla touto formací. Co to zma-
nená? Je to uvědomování si neustálé
Boží přítomnosti při všem mém konání.
A kdo by se odvážil hřešit v Jeho přítom-
nosti myšlením, slovy i skutky?

Při duchovním pohovoru s otcem
Jiřím jsem přiznala, že mi toto předse-
vzetí vydrželo tři dny, tedy úplné fiasko.
Dostalo se mi napomenutí, že když je
člověk příliš nadšen, nemá si velká před-
sevzetí dělat. A tak nadále setrvávám při
malém tajemství, které má provázet
každého křesťana od probuzení až po
usínání. Každý si je volí sám. Může to být
například „Ježíši, tobě důvěřuji“, nebo
„Bože, pospěš mi na pomoc“, což je

moje malé tajemství, které v této chvíli
tajemstvím přestává být.

Docházelo také k názorovým střetům.
Například zazněla otázka, jakého vzdě-
lání dosáhla Panna Maria. Víme, že v té
době ženy neměly přístup ke vzdělání.
Kdyby tomu tak bylo, zanechala by nám
Panna Maria jistě nějakou písemnou
zprávu. Avšak její život v přítomnosti
Božího Syna, kdy uchovávala jeho slova
ve svém srdci a rozjímala o nich, její
přítomnost ve večeradle při seslání
Ducha svatého daleko předčí všechny
světské vzdělávací instituce.

Abychom nebyli ztraceni pro život
věčný a byli posíleni pro život časný,
mohli jsme přijmout svátost pomazání
nemocných.

Prožívali jsme také obnovu manžel-
ského slibu. Bylo mi velmi líto všech,
kteří po letech prožitých v manželství
zůstali sami, když Pán jejich životního
druha povolal k sobě. Je třeba vzdávat
Bohu díky za to, že můžeme ještě spole-
čně žít ve dvou. Kéž by dnes mladí lidé
nepohrdali touto svátostí, kterou ustano-
vil Bůh.

Slavnost smíření. Vycházíme při mši
svaté z kostelních lavic a podáním ruky
všem odpouštíme a prosíme za odpuště-
ní. Tento mohutný zážitek se nedá
popsat slovy. V této šťastné chvíli mi
v srdci znějí slova našeho sv. otce
Františka v plnosti. „Pán mi dal bratry“. Jemu patří všechna chvála a dobrořečení.
Na závěr tohoto náročného týdne byl při
mši svaté posvěcen misijní kříž. Byli jsme
nezaslouženě bohatě obdarováni. Boží
míra byla vrchovatá a natřesená.

Zastavme se občas u našeho misijního
kříže a projdeme si v mysli prožité
události. Díkuvzdání už vyjde ze srdce
samo.

Milena Paulíková

Ekonomickou farní radu čekají změny

Končí funkční období ekonomické farní rady prohlásil v neděli 13. ledna t.r. pan
farář P. Nekuda a vyzval farníky, aby navrhovali její nové složení.

Jsem jedním z členů končící farní rady. Po příchodu z jednání rady mívám dojem,
že jsem v ní jen na obtíž, protože se někdy nedokáži ztotožnit s obecně přijímaným
názorem. Slibuji si, že nebudu již nikdy prosazovat svoje pohledy, přijde však nový
den a všechna předsevzetí jsou zapomenuta. Vždy znovu vítězí přesvědčení, že nesou-
hlas mám vyjádřit a jen tak mimochodem si říkám, že bych jej mohl vyjadřovat kulti-
vovaněji.

Proč to vyprávím? Končící ekonomická farní rada je historicky první radou naší far-
nosti, dá se říci, že jsme mapovali území. Některé přístupy k radě, se kterými jsem se
mezi farní veřejností setkal, mě překvapily a považuji za potřebné o nich hovořit.

Někteří farníci si pletou funkci poradního orgánu se zastupitelskou demokracií.

Někteří farníci nešetří kritikou, ale na dotaz, jak to či ono zařídit, případně udělat,
neumí odpovédět.

Označení farní rodina se mě v této situaci zdá výstižné. Jsme skutečně určitá rodina!
Sice početnější a pro vzájemnou komunikaci složitější. Naší viditelnou hlavou je kněz.
Každý z nás farníků má možnost se na něj s čímkoliv obrátit. V tom je odpověď všem
těm, kteří opakovaně mudrují, zda bylo dobře, když jsme učinili to, či ono. Pokud máte
nějaký námět, nápad, řešení, je přece nejjednodušší, podobně jako v rodině, obrátit se
na jejího představitele. On pak bude nejlépe vědět, co chtějí naši farníci. Bez složitých
průzkumů či anket.

Jsem přesvědčen, že většina členů naší rady byla dobrou pomocí panu faráři, a že
tedy rada jako celek svoje poslání splnila. Jistě se dá mnohé zlepšit. Především však
musíme všichni hledat cesty k lepší vzájemné komunikaci a porozumění.

V úvodu jsem přiznal, že s tím mám problémy, proto věřím, že těchto pár odstavců
nebudete považovat za poučování, ale jednu z možných cest.

Jiří Nobel

Ohlasy lidových misí

Lidové misie ve mně zanechaly neza-
pomennutelné zážitky. Přesto, že už je
pár měsíců po jejich krásném prožití,
stále si v různých denních situacích
pokládám otázku, co by k tomu řekl
jeden ze dvou misionářů, kteří nás
těmito devíti dny vedli. Poradili nám
s normálním životem, vyburcovali
každého z nás k zamyšlení se nad
sebou. Prožila jsem nádherné dny,
které by se měly v životě občas opako-
vat.

Vojtěška Plevová

Diecéze – živý organizmus?

Rok 2007 jsme měli možnost prožít jako Rok diecéze, která slaví v tomto roce 230 let od svého založení. Brněnské biskupství pořádalo celou řadu konferencí, poutí a soutěží, které nám měly připomenout minulost, zorientovat se v přítomnosti a naznačit možné směry života diecéze do budoucna. Měli jsme si uvědomit funkci diecéze jako široké rodiny, která dobře funguje tehdy, pokud se vzájemně navštěvuje a hovoří spolu o svých radostech a starostech. Jednou z významných akcí Roku diecéze byla konference „Diecéze – živý organizmus?“, která se konala v březnu v Lísku u Bystřice pod Pernštejnem. Celý program navázal na loňské a předloňské setkání – rozšířil minulá témata a obohatil je o historický pohled a o zkušenost košické arcidiecéze se synodním sněmem.

Jiří Kaňa ve své přednášce uvedl, že základní biblicko-historická identifikace člověka se uskutečňuje v rodině, jejímž posláním je dát dítěti poznat svou vlastní hodnotu a naučit se hodnotným vztahům k druhým lidem. Současná krize rodiny má kořeny právě v nedostatečném uznání sebe sama a odmítání druhých jako hodnoty pro vlastní život. Staré kultury až po dnes stavějí na široké rodině. Starý zákon pojetí široké rodiny nazývá Božím lidem, příchodem Ježíše Krista a vznikem církve má právě ona představovat širokou rodinu. Ježíš svou církví nepotlačoval přirozenou pokrevní rodinu, ty se ale v první církvi neuzavíraly do sebe, více se prolínaly, byly vůči sobě velmi solidární a materiálně si pomáhaly. V dnešní době přestává fungovat široká rodina a tím odumírá rodina základní. Do role široké rodiny se pasuje stát, který se snaží nahrazovat neschopnost základních rodin řešit krizové situace svých příslušníků. Stát ale není současně schopen vytvořit atmosféru pro základní pokrevní rodiny.

Zdeněk Charouz objasnil některé aspekty, které vedly k založení naší diecéze. Ta vznikla v roce 1777 v době vládnoucího osvícenství zásahem světské moci. O jejím založení rozhodla Marie Terezie. Oznámila to papeži Piu VI. a ten její vznik 5. prosince 1777 potvrdil vyčleněním z diecéze olomoucké. Přestože nová diecéze trpěla nedostatkem kněží - kněžský seminář vznikl s potížemi až po třiceti letech, dala diecéze v 19. století několik pozoruhodných kněžských osobností. Zmíněni byli především František Sušil, který v době milénia stál u zrodu cyrilometodějské tradice a Antonín Cyril Stojan, olomoucký arcibiskup. (Byl

farářem v nedalekých Dražovicích.) Ten ve své době budoval nové chrámy, obnovoval poutní místa a zakládal exerciční hnutí.

Domnívám se, že pro vznik kostela v Blažovicích je zajímavá osobnost jednoho z nejvýznamnějších biskupů z přelomu 19. a 20. století Pavla Huyna. Zavedl celodenní Výstav Nejsvětější Svátosti oltární ve všech farnostech diecéze. Velmi se zasloužil o šíření úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Přál si, aby v každém chrámě byl oltář věnovaný Nesvětějšímu Srdci. A hlavně již před vyhlášením svátku Nejsvětějšího Srdce papežem Piem X. v roce 1907 měl od samotného papeže povolení slavit ve své diecézi tento svátek o jedné neděli v roce.

Juraj Kamas předložil informaci o průběhu a zkušenostech synody konané v Košické arcidiecézi. Synody mnohde nebyly celá desetiletí, takže si nedovedeme představit, co obnáší. Úkolem diecézní synody je zhodnotit stávající situaci místní církve, upozornit na nutné změny, které třeba uskutečnit a navrhnout provedení změn. Důležité je společné zapojení laiků, řeholníků a kněží pod vedením biskupa, důkladná příprava, informovanost, návrhy témat. Přípravné období na samotnou synodu ve farnostech a děkanátech včetně volby účastníků může trvat i déle než jeden rok. Poslední synoda se v naší diecézi konala v roce 1934.

Cyril Vojtěch Kodet ve své přednášce dával inspiraci, jak by mohla diecéze zůstat nebo se stát živým organismem. Jako model vzal příklad II. vatikánského koncilu, vycházejícího ze dvou pramenů: prvním je písmo a příklad církevních otců, druhý otevření se současnému světu. Za základní biblický moment máme považovat vylití Ducha Svatého o Letnicích. Bez ducha se může vytvořit mnoho uplatněním lidských schopností, ale ne živý organismus církve. Církevní otcové kladli přílišný důraz na osobní život s Bohem v klidu, samotě a dokonalé modlitbě. V tomto pojetí však chyběl rozměr společenství, liturgie a misie. Do nedávné minulosti církev působila spíše uzavřeně vůči okolnímu světu. Jenže přílišné otevření se církve v pokoncilní době zase mělo za následek úpadek osobního duchovního života, odpady kněží, rozvraty manželství, vyhlazení klášterů. Cesta obnovy vede skrze zvěstování evangelia, funkční společenství, osobní zbožnost, misionářský rozměr života a služebný vztah ke světu. To vše pod vedením Ducha Svatého.

Josef Zeman upozornil na to, že většina věřících vnímá diecézi jako teritoriální

danost a instituci bez vztahu k ní. Je to pozůstatek předkoncilního sebepojetí církve. II. vatikánský koncil charakterizoval církev jako společenství putujícího Božího lidu a tím nabízí každému věřícímu se podílet jako spolutvůrce společenství. Základním úkolem církve a to i místní je tedy shromažďování a vysílání. K shromažďování vede především vnitřní postoj sounáležitosti k pořádání diecézních akcí. Vysílání je vedení dialogu a schopnost oslovit sekulární prostředí. To se děje pomocí diecézních institucí jako např. Diecézní charita, Centrum pro rodinu, církevní školy, Radio Proglas a další. Růst institucí ale musí být provázen růstem vztahů ke společenství místní církve.

Sborník příspěvků z konference si můžete zapůjčit ve farní knihovně.

Tomáš Řičánek

Zajímavosti o brněnské diecézi

- Byla založena 5. 12. 1777
- Má 20 děkanátů.
- Tvoří ji 452 farností.
- Za dobu její existence se vystřídalo 13 biskupů.
- Nejstarší klášter v brněnské diecézi je v Rajhradě u Brna (založen roku 1045).
- Nejvyšší kostelní věž je u sv. Jakuba v Brně (92 m).
- Nejvíce kostelů je zasvěceno Nanebevzetí Panny Marie (34 farních kostelů).
- Na území diecéze (v Třešti) se šijí známé uniformy švýcarské gardy.
- Dvě věže brněnské katedrály (81 m) byly přistavěny až v roce 1905.
- Z brněnské diecéze pocházejí i biskupové jiných diecézí: František Radkovský, Pavel Posád, Josef Koukl, Jan Graubner.

A jaké otázky se objevily při rovnosti získaných bodů v superfinále vědomostní soutěže, když už byly všechny připravené otázky vyčerpány a stále nebylo rozhodnuto?

Jedna z otázek, kterou vymyslel otec biskup. „Jak se jmenoval otec synů Zebedeových?“ zůstala bez odpovědi. Správná odpověď na otázku „Kdo je starší – otec biskup Vojtěch Ciklre nebo generální vikář Jiří Mikulášek?“ a přesnější odhad jejich věkového rozdílu pro mne znamenaly získání druhého místa.

Anna Řičánková

Pouť do Mariazell - pěšky i na kole



Poutní místo Mariazell v rakouském Štýrsku oslavilo minulém roce 850. výročí svého vzniku. Už tato skutečnost byla jedním z hlavních důvodů, proč se skupinka 14 poutníků vydala na pěší/cyklistickou pouť.

Vyrazili jsme 2. září od brněnské katedrály sv. Petra a Pavla přes Moravany směrem na Ořechov. Po krátké přestávce u kaple sv. Peregrína u Ořechova (patrona při bolestech nohou, ale také patrona rodiček a šestinedělek) jsme pokračovali přes Silůvky a Hlínu ke kostelu sv. Jakuba v Ivančicích a dále (už za tmy) do Řezovic. Tady jsme měli možnost díky ochotě paní kostelnice prohlédnout si v pozdních večerních hodinách zdejší kamenný kostel z 12. století – památku UNESCO.

Druhý den nás čekal nejdelší úsek cesty. Našlápli jsme si to přes Polánku a pak lesem až ke kapli sv. Floriána u Moravského Krumlova. Zde jsme si krátce odpočinuli a také vzpomněli v modlitbě na všechny, kterých se týkal právě začínající školní rok. Přes Rakšice, Lesonice, Kadov (na chvíli se k nám přidal další poutník – pes blíže neidentifikovatelné

rasy – námi důvěrně nazvaný Karl von Kadov) jsme kolem půl druhé dorazili do Hostěradic, kde jsme slavili naši první poutnickou mši svatou. Při ní jsme vzpomněli na všechny, které jsme nechali doma, kteří nám umožnili se na pouť vydat a taky na všechny, kteří by se rádi sami na pouť vydali, ale nemohou si takový „luxus“ dovolit. Po velmi vlídném přijetí na místní faře s výbornou kávou jsme pokračovali přes Skalici, Želetice, Tvořhráz a Kuchařovice až do Znojma. Po celodenním putování (48 km) nás čekalo na faře pohoštění – výborný guláš a buchty.

V úterý jsme překročili řeku Dyji a pokračovali lesem ke kapli Panny Marie na havranickém vřesovišti a dále přes hraniční přechod v Hnánicích až do krásného příhraničního města Retz, kde jsme poobědvali (naposledy za sluníčka a chvíli dokonce v krátkých rukávech). Taky už se ve větší míře začaly projevovat fyzické problémy. Abychom nemuseli putovat po asfaltě, pokračovali jsme cestou mezi vinohrady a poli až do města Pulkau, kde jsme slavili v jednom ze tří místních kostelů mši svatou. Po občerstvení u Paulkau

Brundel jsme pokračovali směrem na Eggenburg - místo našeho dalšího noclehu. Ubytování v místním K-Hausu vedle kláštera redemptoristů bylo téměř přepychové, čtyřlůžkové pokoje, sprchy, velká kuchyně. Jenom byl trochu problém vyjít po večeri po schodech do prvního patra...

Následující den se nám z vyhrátých pelíšků příliš nechtělo, venku už bylo chladno a taky našlapané kilometry z předcházejících dnů se v nohách pěkně nalezly. Tento den by se dal nazvat dnem dobrodinců - ve Freischligu nás místní občan obdaroval krabicí jablek a ořechů, v dalším městečku Stiefern nás jeden místní rodák pozval dokonce na čaj. Zde jsme vykonali křížovou cestu na Kalvárii, odkud byl krásný rozhled do údolí řeky Kamp. A za jižním obzorem už na nás čekal Dunaj... Do Langenlois jsme přišli za deště. Po mši sv. nám paní kostelnice poskytla zázemí na farním dvoře, abychom se mohli posilnit na další cestu. Langenlois jsme sice opustili, ale dlouhé louže (jak zní v překladu název tohoto města) ne. Posledních asi deset km jsme absolvovali za hustého deště po asfaltu podél frekventované silnice. Projíždějící auta na nás troubila, což jsme si vysvětlili jako projevy sympatie. Tentokrát jsme složili své tělesné schránky v Kremži na Dunaji - ve velkém farním sále s malovaným stropem, z něhož se rázem stala především sušárna, jídelna a noclehárna.

Ve čtvrtek jsme měli zdolat údolí Wachau s návštěvou poutního místa Maria Taferl. Poutníci cellenští v dřívějších dobách se tuto část cesty vezli lodí po Dunaji. Pro nás by to bylo příliš zdoluhavé a finančně náročné, proto jsme raději zvolili kolo, vlak a doprovodné vozidlo. Zvláště cyklisty je nutno ocenit, protože od rána vydatně pršelo. Z poutního místa Maria Taferl je za příhodného počasí nádherný výhled na zdejší krajinu. Tentokrát jsme hleděli, kam se schovat před deštěm. Ve farním sále jsme se zahráli čajem a snažili se aspoň trochu usušit. Po mši svaté v kryptě tohoto poutního místa jsme pokračovali dále do Ybbsu. Tady jsme opustili Dunaj, jehož hladina rychle stoupala a vydali se po frekventované silnici směrem na Scheibbs. Tento 25 km úsek jsme absolvovali opět za hustého deště, kdy nás kromě vody shora smáčela ještě sprcha z projíždějících aut. V sedm večer jsme dorazili do místa našeho

dalšího noclehu – fara v Scheibsu. Místní pan farář se o celou naši pouť živě zajímal, a vzhledem ke špatnému počasí byl velmi znepokojen, že nemáme na další den zajištěný nocleh. A tak nám ho zajistil...

V pátek nás místo budíčku probudila siréna – vytrvalý déšť zvedl hladinu řeky protékající městem. Ještě přede mší svatou v místním kostele měl otec Jan živý vstup prostřednictvím mobilního telefonu do ranního vysílání Radia Proglas. Po nezbytném pozhledání na cestu od místního pana faráře (mimochodem dvojnásobného poutníka do Santiago de Compostella) jsme se vydali na další úsek naší pouti. Řeka Erlauf byla lemována protipovodňovými zábranami, přesto se na několika místech už vylila z břehů. A déšť neustával. S troškou naivity jsme se pokusili jít po cyklostezce, ale ta už byla taky zatopená (jen pan Kašpařík kousek projel!). Dál jsme tedy museli zase po silnici. Cestou jsme pozorovali škody napáchané vodním živlem, hasiči uzavírali jeden most za druhým. V Gmingu jsme na faře poobědvali a navštívili známý kartuziánský klášter. A pak už dále do hor, stále po asfaltu, jeden za druhým, každý svým tempem, se svými úmysly a na doraz... Ale cestou nás povzbudilo setkání s naším šoférem, který potvrdil, že dnešní nocleh máme v suchu (a to doslova!). V Neuhausu už místy ležel sníh, ale v malém dřevěném domku u kamen bylo dobře.

V sobotu jsme pár minut po čtvrté hodině ranní odcházeli (samozřejmě za deště) z Neuhausu směrem na Mariazell, kam jsme dorazili krátce před sedmou. Všude už bylo plno lidí. Rychle jsme pořídili cílovou fotografii, na které vypadáme jako zmoklé slepice. Ale úsměv

z tváře se nám nespláchl. Po chvíli hledání jsme našli i náš sektor G na místním fotbalovém hřišti... Na velkoplošné obrazovce už bylo promítáno dění před bazilikou. Modlitba růžence v různých jazycích, vystoupení pěveckých sborů, vítání poutníků z různých zemí. Propukli jsme v nadšený jásot, když se na obrazovce objevil P. Pavel Dokládál a kromě „svých“ poutníků z Kocliřova vítal jmenovitě pěší poutníky otce Jana Nekudy!

Po fyzické i psychické stránce bylo několikahodinové stání v dešti v davu tisíců poutníků náročnější než předchozí dny putování, přesto byla mše svatá s Benediktem XVI. skutečným vrcholem naší pouti. Prožili jsme radost ze společenství, společné modlitby, zpěvu. Pozdravení pokoje - pohled do očí a úsměv věnovaný úplně neznámým a přitom blízkým lidem patří k okamžikům, na které se nezapomíná. „...náš Pane, spásu národů, svým Duchem sjednot Evropu...“

Po mši svaté vyrazili na zpáteční cestu (opět za deště) naši cyklisté. Dosud to byli pěší poutníci, tlačící kola, teď se konečně mohli svést.

My „pěšáci“ jsme se vydali zpět do Neuhausu, našťastí nás kus cesty svezl autobus. Tam jsme si dopřáli poutní občerstvení přivezené z Blažovic, pořídili závěrečnou fotku u místního kamenného kostela a vydali se na zpáteční cestu domů. Autem to šlo přece jenom rychleji...

A kdo že putoval? Otec Jan Nekuda – ten to všechno vymyslel, zařídil a ještě snášel naše brblání, když jsme šli „zkratkou“. Dále Daniela (hlavní kuchařka) a Hana Severovy z Velatic, Tomáš Koutný, Magdalena Zouharová a Renata Zouharová z Mokré, Alice Bohdálková ze Sokol-

nic, Zuzana Špačková z Brna, Jan Kašpařík, Vladimír Kuklínek, Alois Kaláb, Petr Pleva a Marta Řičánková. Velký dík patří především otci Janovi a též jeho bratru Tomášovi - řidiči doprovodného vozidla, který to s námi všechno prožil a zabezpečoval nám zázemí. Poslední den se k nám přidal Tomáš Řičánek, který polovinu pěších poutníků odvezl zpět domů. Nutno říci, že Blažováci tvořili tu starší část poutnictva.

Všem poutníkům patří dík za dobrou pohodu, společnou modlitbu, zpívání, povzbuzení, toleranci, za legraci z vlastní nemohoucnosti, prostě za prima společenství.

Ještě pár údajů o poutnících - nejmladší poutníci bylo necelých 18 let, nejstaršímu poutníkovi dobrých 70, nejčastěji se vyskytující křestní jméno bylo Tomáš (3x), dále Jan (2x). Celkově jsme našlapali přes 250 kilometrů.

Celou pouť jsme konali se společným úmyslem na poděkování za poutní místo Mariazell, které mnoho znamenalo i pro naše předky, dále za duchovní sjednocení Evropy a za zdar lidových misí, na které se naše farnosti připravovaly.

Snad byla tato pouť impulsem pro tu delší a náročnější pouť, kterou šlapeme každý den, kdy taky často nemůžeme, bloudíme, všechno nás bolí, tlačí, lezeme si na nervy, a kdy taky často prší! Pojd s námi, Pane, na naši pouť. Pomož nám (nedokonalým, nervózním, chybujícím, často ješitným...) stávat se uprostřed dnešní – Tebe většinou odmítající – společnosti znamením a darem Tvé lásky. S láskou, s důvěrou, svěřujeme se Ti, Kriste...

Marta Řičánková

Farní budova v Blažovicích

Od ustanovení farnosti se zabýváme v Blažovicích otázkou vybudování fary. V minulém roce dostala výstavba konkrétnější obrysy. Byla vypracována nová studie, kterou jsme následně konzultovali s brněnským biskupstvím. Studie se zde setkala s kladným ohlasem.

Návrh počítá s trojím využitím fary. První je zajištění bydlení pro kněze, i když kněz nemusí být pro farnost ustanoven okamžitě.

Druhý způsob využití se týká samotné farnosti. Studie počítá s vybudováním společenské místnosti s vlastní kuchýnkou a sociálním zařízením, kterou by bylo možné využívat pro nejrůznější farní aktivity. Dobré zázemí vytváří příhodné podmínky pro konání nejrůznějších akcí, ať celé farnosti nebo malých skupin.

Třetí způsob využití je využití farní budovy k ubytování jednotlivců i skupin. Zkušenost z Tvarožné ukázala, že různá spo-

lečenství, skupiny mládeže, organizace jezdí během roku, pořádají pro své členy společné víkendy a hledají k tomuto účelu vhodný objekt.

Tyto tři způsoby využití se odrážejí v navržené studii. Celý objekt fary je oproti dosavadnímu umístění odsunutý dál od silnice.

V současné době se kromě přípravy projektu zabýváme otázkou financí. Předpokládaný odhad nákladů je cca 6 mil. Kč. Zjišťujeme možnosti získání prostředků z některého z programů EU, zvažujeme možnost úvěru, půjčky i další možnosti.

Ve svém úsilí bychom chtěli dále pokračovat. Vybudování fary není snadnou záležitostí, jistě není také jen věcí lidského přemýšlení a úsilí. Proto pokračujme i v modlitbách na tento úmysl.

P. Jan Nekuda

Farní dovolená v Alpách

Bretstein, Nízké Taury, Horní Rakousko

Slunce i déšť, krásné výhledy i nebezpečné mlhy, náhlá bouřka, která nás zahнала do údolí, strach a prosebná modlitba za ochranu, čistý vzduch, horská říčka s průzračnou vodou pár metrů od domu, v němž jsme bydleli, večery s kytarou i s vychlazenými nápoji, překonávání sebe sama, když už nemůžeme, na vrchol je tak daleko a navíc fouká protivítr, roz dováděná děcka, která nechtějí večer do postele ani ráno z ní, dobrodružné sestupy, když se ztratí cesta, mše svatě nad seníkem, společná modlitba, pohoda mezi účastníky. To všechno je farní dovolená. Někteří měli možnost ji strávit již posedmé. Bohu díky!

Marta Řičánková

Animovaná mše

V listopadu proběhla v naší farnosti animovaná mše. Slovo animovat znamená oživit. Chtěli jsme, podle inspirace z jiných farností, uspořádat mši, která by byla jiná než obvykle. S hudbou blízkou mladší generaci, s nějakým oživením slova, se zapojením věřících do dění kolem oltáře. Termín jsme cíleně naplánovali na 16. listopad jako předvečer státního svátku: „Dne boje za svobodu a demokracii“, a téma svoboda. Animace namísto kázání byla pojata jako zamyšlení nad svobodou jako takovou, tím kdo nebo co nám ji bere a proč stojí za to za ni bojovat. Stežejní nesvobody jsme vybrali: totalitní režimy, závislosti, hříchy, utlačování, manipulace. Celou mši nás doprovázela kapela Heaven. Patří jí za to velký dík, stejně jako našemu panu faráři, který umožnil tuto akci, také k ní přispěl podporou, modlitbou a přiloženou rukou. Věříme, že bude dostatek nápadů a elánu pro častější konání takových mší.

Jana Řezáčová

Názor a pochvala

Za sebe a jistě i za ostatní, kteří byli přítomni, prolašuji: Výběr námětu a termínu byl překvapivý a zaslubuje více než jen pochvalu. Nasazení účinkujících bylo dobré a celkový dojem byl výborný.

Sestava účinkujících je nadějná. A již nyní se těším na další příjemné překvapení. Je totiž dobré znát, kam mládí směřuje.

Jiří Nobel



Na jednom z vrcholů a před ubytovnou

Foto archiv redakce

Velectěný pane faráři !

Jako našimi hosty v minulém roce jsme byli vámi zvláště očarováni - všichni milí a přátelští lidé s dobrými kuchařkami a všemi věkovými třídami, které také mezi sebou dobře vycházejí, zkrátka opravdu výtečná římskokatolická farnost, jak jsme shledali.

Je proto naší potřebou poslat Vám, pane faráři, a všem zde přítomným farníkům srdečný pozdrav, především ale příchod šťastných vánočních svátků a rok 2008, ve kterém by mohlo dojít k vyplnění vašich přání od EU. Také ještě jednou pěkný dík za vaši návštěvu a bude nás velmi těšit vás smět někdy znovu u nás pozdravit.

Provedli jsme také některá zlepšení v domě, jako nový odpad sprch, že již nebude vznikat zástava, nový elektrický sporák, zlepšený kuchyňský sporák a větší teplovodní boiler. Takže jsou odstraněny nám trapné nedostatky při větší skupině.

Doufáme, že jste se po více dnech pobytu v Rakousku všichni zdrávi a v pohodě dostali do vaší domoviny.

S přáním všeobecného dobrého a mnoha úspěchů ve vaší farnosti se odporoučíme jako vaši hostitelé.

S nejsrdečnějšími pozdravy Heinrich a Helene Moitz

Přeložil Jan Kašpařík

...o našich zvonech

Při stavbě kostela byly pořízeny do věže tři levné litinové zvony a zavěšeny na kovovou konstrukci, zhotovenou v místní kovárně. Do malé vížky byl pořízen kvalitní „evangelijní zvon“, který byl za II. světové války tajně vyměněn za litinový „umíráček“ z věže a ukryt na neznámém místě, když byly bronzové zvony povinně odevzdávány (rekvírovány) k roztavení na munici. Úřadům bylo prokázáno, že všechny naše zvony jsou pouze litinové a po válce se pak evangelijní zvon vrátil na své místo. V sedmdesátých letech minulého století získal farní kostel ve Tvarožné povolení k objednání dvou nových zvonů (takové povolení musel tehdy vydat krajský církevní tajemník). Zvony byly v roce 1974 zhotoveny ve známé rodinné zvonárně paní Laetitie Dytrichové v Brodku u Přerova. Při zkoušce zvonů ve zvonárně bylo zjištěno, že jejich ladění neodpovídá zcela původnímu zvonu, se kterým měly na věži souznít, proto bylo urychleně rozhodnuto, že hotové zvony budou zavěšeny v Blažovicích a pro Tvarožnou budou odlity nové zvony, které uhradí Blažovice.

V Blažovicích bylo v krátké době sebráno 430 kg mědi a zakoupeno 130 kg cínu pro zvonárnu a blažovští očekávali podle dohody zavěšení hotových zvonů, pro které však chybělo povolení církevního tajemníka. Zvony nesměly být ze zvonárny ani odvezeny a na zvonárnu byl činěn nátlak, aby zvony prodala, čemuž blažovští trvale bránili.

Po roce průtahů byly zvony převezeny do Tvarožné a tam po krátké době bez kolaudace tajně zavěšeny. Ve zvonárně tak zůstal blažovský materiál, ze kterého byly pro Blažovice odlity

nové zvony až po revoluci v roce 1989. Po slavnostním vysvěcení zvonů 8. července 1989 byly krátce vystaveny v kostele a po týdnu zavěšeny.

Větší zvon nese nápis: MARIA ROK MARIÁNSKÝ - JAN - DAR FARNÍKŮ Z BLAŽOVIC L.P. 1988 .

Menší: ANEŽKA PŘEMYSLOVNA ROK ANEŽKY PŘEMYSLOVNY 1988 - ZDISLAVA - DAR FARNÍKŮ Z BLAŽOVIC L.P. 1988 .

V roce (snad si někdo vzpomene ve kterém) byly zvony opatřeny elektrickým pohonem panem Studeným, kovářem z Líšně. Nové zavěšení zvonů pro elektrický pohon bylo zhotoveno v blažovské kovárně.

Jan Kašparík



Foto archiv redakce

„Tak děti, rok se s rokem sešel a my jsme se přišli podívat, jak to bylo se zlobením.“ Pak následoval pohled do zlaté knihy a výčet hříšných skutků a skutků dobrých. Hříšky děti „žehlily“ říkankou či písničkou a v některých případech zazněla i modlitbička. Poté Mikuláš rozdál dárky a rozloučil se.

Tento rok jsem vystoupil s autobusu a po cestě domů jsem potkal Mikuláše se svojí družinou, tedy s anděly a čertem. Hned jsem nelenil a optal se „jeho svatosti“ jaký má vlastně program. Kolem této věci je spousta dohadů a nikdo vlastně ani neví, co takový Mikuláš od rána dělá a jak se vlastně celý rok on sám na děti připravuje. Mikuláš mi sdělil, že v průběhu celého roku shromažďuje ve zlaté knize dobré skutky všech dětí, naproti tomu v pekle se zase shromažďují do velké černé knihy skutky špatné.

Samozřejmě během celého roku se chystají na „Mikulášské centrále“ rozmanité pochutiny a sladkosti a sem tam i nějaké ty dárky pro děti.

Mikuláš přichází na návštěvu k dětem každý rok 5. prosince, vždy předvečer svého svátku. Ale nadílek je mnoho

a mnoho a je potřeba je všechny zvládnout a tady děti většinou nechápou jak je možné, že už dva dny před nadílkou mají už jednu u dědečka a babičky, či tetičky. Odpověď je jasná – aby Mikuláš v předvečer svého svátku přišel přímo k dětem domů, nezbyvá, než někde nadělit dřív. A hned další otázka – co dělá Mikuláš ráno ve škole nebo ve školce – a odpověď: to opět proto, aby večer byl u dětí doma.

Přišel k nám Mikuláš

Moje další otázka směřovala tématu zlobivých dětí. Odpověděl mi sám pan čert svým osobitým a svérázným: „Děcka, kterážto zlobí tolik, že jim v pekle v černé knize přelepujeme stránky, nasázím do pytle a nahoře pak pytel stáhnou tímto řetězem“. Načež mi výhružně předvedl nejen pytel ale i řetěz a blekotat něco o tom, že co mě se týče, taky nemám v pekle zrovna čistý rejstřík a jestli bych jako nechtěl na čas na exkurzi. Nakonec ale zhodnotil, že pytel má na mě příliš malý a nechal mě být, zvlášť když jsem mu prozradil, kolik vážím, a on si uvědomil, s čím by se vlastně tahal.

Ptal jsem se taky, jak se děti těší a jakou mají připravenost při návštěvě Mikuláše. Sdělil mi, že letošní připravenost dětí je vynikající, že každé dítě si nachystalo povídání a každé ho i povědělo. „Vaši obec mám na patronát již několik let a letos jsou děti připravené na jedničku“ pravil Mikuláš a usmál se pod vousy. Za ty roky už taky ví, o čem mluvím.

Na druhou stranu si hodně stěžoval čert, že děti už nezlobí tolik jako dřív, kdy je honil po návsi a chytal do pytle. Říkal, že se mu zdá, že až na jednu či dvě výjimky chodí už vlastně zbytečně. Jedním, kdo se mnou celou dobu ještě nemluvil, byli andělé a tak jsem se jich odvážil zeptat na jejich poslání v doprovodu Mikuláše. Povíдали mi, že vlastně jsou to oni, kdo zajišťuje samotné předání dárků dětem a kdo se za ty zlobivé přimlouvají, aby nešly do pekla. Dále pak mapují domy, kam Mikuláš přichází a navigují, kde zvonit.

Protože doba pokročila a Mikuláš měl naspěch, rozloučil jsem se a utíkal domů, abych viděl své děti a slyšel, co ti moji kluci řeknou, až zazvoní Mikuláš u našich dveří.

Martin Pošvár

O P. Josefu Soukopovi

Před devatenácti lety, dne 20. října 1989 zemřel na své faře v Dolních Loučkách u Tišnova obětavý a vzácný kněz - otec Josef Soukop. A 26. října, za krásného slunečného počasí a za početné účasti spolubratrů kněží i velkého množství věřících a delegací z farností, kde kdysi působil, byl uložen do kněžského hrobu na tamním hřbitově.

Stalo se tak v době těsně před svatořečením blah. Anežky České, kdy se mnohý z nás připravoval k celonárodní pouti do Věčného města, a v době, kdy současné poměry ještě nedovolovaly patřičně zhodnotit jeho záslušnou činnost.

Po kněžském svěcení v brněnské katedrále r. 1938 působil krátce v Olešnici na Moravě a v Žatčanech. V září r. 1939 nastupuje jako katecheta do Šlapanic u Brna. Od počátku svého působení zasvěcuje své pedagogické schopnosti cele mládeži. Nejprve zakládá ministrantský kroužek Legio Angelica, po krátké době buduje eucharistické družiny hochů i dívek, a když se síť družin ve farnosti rozroste, stává se „Velkým náčelníkem“.

V době nacistické hrůzovlády učí mládež nejen náboženským pravdám, ale i lásce k vlasti, lásce ke knihám, buduje rozsáhlou knihovnu pro mládež, studuje s dětmi divadelní hry, přes zákaz shromažďování podniká se skupinkami chlapců i dívek výlety na různá poutní i historická místa vlasti a rozšiřuje tak obzor jejich vědění.

Svou činnost nezaměřuje pouze na školní mládež, ale i na dospívající. V r. 1942 zakládá ve Šlapanicích Mariánskou družinu jinochů a v roce 1943 Mariánskou družinu dívek pod ochranou P. Marie, Matky dobré rady a blah. Anežky České. I zde pamatuje na kulturu a ve spolupráci s Jednotou Čs. orla a mariánskými družinami zpestřuje kulturní život ve farnosti přednáškami a divadelními hrami. V r. 1943 uvádí s místními ochotníky premiéru své divadelní hry „Kristův rytíř“. Z jeho podnětu také členky Mariánské družiny prováděly tajné sbírky šatstva, potravin i peněz a věnovaly se charitativní službě opuštěným, nemocným, starým i pozůstalým po zatčených obětech gestapa. Po pětiletém působení odchází z poslušnosti církevní vrchnosti na Smrt-

nou neděli r. 1944 jako farář do sousední Tvarožné.

Konec války jej zastihuje již jako samostatného duchovního správce farnosti, ve které široce rozvíjí svoji pastorační činnost. Začíná vydávat Farní věstník, kolportuje jej zdarma do všech domů farnosti, bez ohledu na to, jakého náboženského nebo politického přesvědčení jsou jeho obyvatelé. Zúčastňuje se všech akcí kulturních i společenských. Razí heslo, že je otcem pro všechny - zůstává nepolitickým.

Na faře ve Tvarožné buduje opět rozsáhlou čítárnu a knihovnu. Farní sál dává k dispozici mládeži.

V roce 1946 uskutečňuje v kulturním domě Kosmák velkolepou cyrilometodějskou výstavu a při té příležitosti zve řeholníky východního obřadu, aby přiblížil svým farníkům i blízkému okolí východní liturgii. Ve všech obcích své rozsáhlé farnosti koná postupně každou neděli tzv. křesťanská cvičení, která oživuje promítáním diapozitivů a filmů.

Jeho pastorační schopnosti a úspěchy neunikly církevním představeným a tak, ač nerad, na Hromnice r. 1947 odchází na přání biskupa dr. Skoupého jako vicerektor do kněžského alumnátu v Brně. Je jmenován předsedou Diecézního výboru pro oslavy 950. výročí mučednické smrti sv. Vojtěcha. Stává se ředitelem Diecézní ústřední katolické kanceláře se sídlem v bývalém bisk. semináři na Veverí ul. v Brně. I zde se snaží organizovat eucharistické družiny školních dětí, pro dospívající mládež zavádí „Průkopnické hnutí“ s časopisem Průkopník. V roce 1948 organizuje „Biblické závody“, které probíhaly podle jednotných osnov ve všech diecézích Čech a Moravy a jejichž finále končilo za jeho předsednictví v brněnské katedrále.

Je úspěšným organizátorem eucharistických sjezdů, které se konaly na různých místech diecéze, vždy za předsednictví otce biskupa. Věnuje pozornost exercičnímu hnutí, pro které přeměňuje bývalý seminář na Veverí ulici v exerciční dům. Po násilném uzavření kněžského alumnátu v Brně r. 1950 se stává kaplanem u sv. Jakuba v Brně a později farářem v Brně-Králově Poli.

V říjnu 1950 je zatčen jako blízký spolupracovník brněnského biskupa dr. Skoupého

ho, ale po dvouměsíčním věznění propuštěn. Dne 9. července 1951 je znovu zatčen Státní bezpečností a tentokrát po roční vyšetřovací vazbě 1. listopadu 1952 v inscenovaném procesu v případě P. Jan Bárta OFM, dr. Josef Zvěřina a spol. jako jeden z dalších hlavních obviněných odsouzen k odnětí svobody na 18 let. Větší část trestu vykonává ve věznicích v Leopoldově a Mírově. Po 12letém věznění je propuštěn, ale nesmí vykonávat kněžskou činnost. Z příkazu státní správy je zařazen jako pomocný dělník u Okresního stavebního podniku v Náměšti nad Oslavou, kde setrval až do r. 1968.

Návrat otce biskupa do rezidence počátkem r. 1968 mu umožňuje opět věnovat se duchovní správě. Nejprve krátce zastupuje onemocnělého administrátora v Panských Dubénkách, brzy na to se stává vikářem v Brně na Petrově a hned navazuje na dřívější metody práce s mládeží. Školní mládež organizuje ve Svatovojtěšských družinách, buduje služby pro diecézní pastorační včetně archivu a půjčovny diapozitivů a filmů s náboženskou tematikou. Doba normalizace však znovu přetrhává započaté dílo. Na nátlak státní správy je přeložen do pohraničního Drnholce, aby nakonec svou kněžskou dráhu zakončil jako farář v Dolních Loučkách u Tišnova a Žďarci.

Zde je mu dopráno, aby v r. 1988 oslavil zlaté kněžské jubileum a o rok později, těžce nemocen, končí svůj plodný život. Svatořečení Anežky České, jejímž byl velkým ctitelem a na jejíž svatořečení po celý předcházející rok připravoval svou farnost, je mu dopráno slavit až na věčnost. Naplnil tak beze zbytku své oblíbené heslo ještě z doby krátce po vysvěcení, kdy říkával „Kněžství - to není foch - to je facha!“

Kolikrát ve svém životě mluvil a hlásal Boží slovo, vhod i nevhod. Kolikrát ve svém životě hlásal toto Boží slovo celým svým postojem i mlčením. Kolikrát uděloval a zprostředkoval nám mnohým Boží milosti. Kolik kněží, bohoslovců i laiků mu vděčí za duchovní vedení.

Jeho smrt před osmnácti lety jaksi zanikla ve víru následných událostí. O to více je vhodné a potřebné s vděčností si dnes připomenout vzorný život tohoto služebníka Božího.

Kéž jeho příkladný život vzbudí pokračovatele, kteří by podobným způsobem v současné době navazovali na jeho započaté dílo.

Otče Josefe - Requiescas in pace!

Ji



Co nám také přineslo sympozium

Doporučení P. Nekudy, abych se přihlásil na diecézní sympozium k výročí jejího založení, jsem přijal rád. Trochu jsem cítil poctěn a trochu jsem se i těšil. Byla to moje první účast na podobné diecézní úrovni. Těšil jsem se na příspěvek o P. Josefu Soukopovi.

P. Soukop nás učil náboženství, byl činorodý, konstruktivní a otcovský. Když jsme začali objevovat, že umí být nejen učitelem, ale také starším přítelem, musel náhle odejít na jiné místo. Nedlouho potom, ještě jako děti, jsme se dověděli, že byl uvězněn.

Asi mnozí z vrstevníků měli podobné pocity, ale v tomto bodě musím být osobní (dodnes totiž nejsme jednotní v hodnocení komunistického období). Věděl jsem, že podobně vězněných bylo mnoho, ale pro všechny jmenované přednosti se P. Soukop stal v mých očích zástupcem - symbolem tehdy nespravedlivě stíhaných poctivých lidí. Každou ústní zprávu o jeho těžkém žaláři a později o potížích v životě na „svobodě“ jsem přijímal jako výpověď o statečném člověku.

Po tomto vyznání je snad jasné, proč jsem se těšil. Věřím, že vyjadřuji mínění mnohých vrstevníků. Ještě po více než šedesáti letech se stále cítíme být žáky P. Soukopa, dokonce si myslím, že jsme na to nezaslouženě hrdi. Proto přirozeně, toužíme znát, co o našem učiteli vypovídají ti, kteří jej znali v jiném období a na jiném místě.

Musím prohlásit: Mgr. Pavel Zahradníček, Th.D. měl ve svém příspěvku, na adresu P. Soukopa jen slova chvály a obdivu. Když pak četl výňatek z tvoroženské farní kroniky o katechetických závodech, potvrdil mně to, s čím jsem na sympozium odjížděl. Považuji se za Soukopova žáka, ale mám tak málo pohotových konkrétních

údajů s kterými mohu disponovat! Zjevně bych neuspěl v žádné z jeho citovaných „rozstřelů“, natož ještě v některé ze soutěží! Něco však přece zůstalo. Jistota, že byl osobností, na kterou nelze zapomenout.

Možná z této jistoty pramení (snad nebudu daleko od pravdy): Blažovickou duchovní osobností devatenáctého století byl Šebestián Kubínek a v minulém, dvacátém století, to byl P. Josef Soukop. Byl naším duchovním správcem jen krátký čas, ale zazářil, září a jistě se i za nás přimlouvá. Nebojme se proto na něj vzpomínat a zapsat co s jistotou pamatujeme. K odkazu P. Josefa Soukopa se budeme jistě vracet...

Jiří Nobel

Informace z knihovny

Dovoluji si připomenout, že v přístavbě kostela je umístěna farní knihovna.

Knihovna je otevřena každou neděli vždy po mši svaté. Seznam knih bude zveřejněn na internetových stránkách farnosti na www.blazovice.eu.

V knihovně máme téměř 800 svazků knih různých žánrů, od románů až po duchovní četbu a připravujeme rozšíření o nahrávky z farnosti na CD.

Před vánočními svátky jsem si z naší knihovny přečetla knihu Rozhovory s P. Krátkým, který u nás působil a mnozí z vás si jej dobře pamatují. Je to četba pro poučení i pro zamyšlení nad tím, co dokázal vykonat jeden vynikající člověk.

A co třeba si vypůjčit nějaký historický román, např. Quo vadis, případně Potopu od polského spisovatele Sienkiewitze? V knihovně najdete také Život proroka Jeremiáše. Jde o velmi zajímavé čtení.

Nebojte se, přijďte a čtěte. Rozšíříte svoje duševní i duchovní myšlenkové obzory.

Radmila Tužínová – knihovnice

Říkají si narkomani

Již několik let sbíráme v naší farnosti před vánočními svátky cukroví, potraviny a také finanční příspěvky k přípravě štědrovečerní večeře pro uživatele drog, většinou bezdomovce. Můžeme si pomyslet, že je sice chvilobodné nakrmit a obdarovat balíčky s jídlem a novým osobním prádlem asi padesát lidí a pak je nechat odejít do mrazivé noci, ale tak tomu není!

Školská sestra III.ř. sv. Františka, zaměstnanec brněnského biskupství, která působí v nadaci PODANÉ RUCE se o ně spolu s jinými obětavými lidmi stará jako o své děti.

Nadace má v Brně několik domů, kde se drogově závislým dostává pomoci. Klienty jsou většinou mladí lidé a tato velmi mladá obdivuhodná sestřička o ně pečuje s plným nasazením. Neříká, že si za to mohou sami. Ví, že jde o lidi, kteří pocházejí z neutěšených rodinných poměrů a z dětských domovů. Jejich životní příběhy jsou smutné, velmi často kruté. Sestra Immaculata nikdy nemůže dát najevo, že zapáchají. Ztratila by jejich důvěru a tím je samé. Domnívám se, že jejich jednání pod vlivem drogy může být i nebezpečné. Co ji vede k této náročné a obětavé službě, která mnohdy trvá od rána až do deváté hodiny večerní? Jistě jsou to Ježíšova slova: „Cokoliv jste učinili pro jednoho z nejmenších bratrů, mě jste učinili.“

O této záslužné činnosti naše media mlčí. Svěbo času se hodně vysílalo a psalo o AIDS, smrtelné nemoci a hlavně se hodně útočilo proti církvi, která právem odmítá nespolehlivé ochranné prostředky. To všechno jsou známé věci. Je ale také třeba připomínat, že i drogová závislost je velmi nebezpečná. Uživatelé drog často dobrovolně ukončují svůj život. Jen malé procento se vyléčí a vrátí do normálního života.

Dnes jsou obroženi už i školáci, když jim drogoví překupníci nabízejí u školy žvýkačky či bonbony s drogou, aby získali příští zákazníky. Sestra Immaculata by nám o tom pověděla daleko víc, spolu s otcem Jaromírem jezdí po farnostech a přednáší. Nestálo by za úvahu poslechnout si jak před tímto nebezpečím varovat naše děti?

Milena Paulíková

Silvestrovský večer

Je Silvestr – konec občanského roku. Doma teplo, v televizi zpěvy, scénky, anekdoty... Blíží se půlnoc. Teple se oblékáme a vycházíme do nočního ticha. Nejdeme sami, stejnou cestou se trusí i další postavy. Do kroku nám vyzvánějí kostelní zvony. Jdeme na půlnocní. Vítá nás tichý vánočně vyzdobený kostel. Sedíme v lavici a vzpomínáme, co se událo, kdo odešel na věčnost, děkujeme za vše, co jsme obdrželi a prosíme o pomoc v dalším roce. Kostelní zvony odbíjejí půlnoc. V kostele se rozezní varhany vánočními koledami. Vítáme Nový rok mší svatou. Jako kulisa zaznívá z ulice dunění petard a okna kostela se rozsvěcují barevnými světly. Svět kolem jásá a vítá Nový rok. My, uprostřed v míru a pokoji kostela. Nad tím vším nekonečný vesmír se svým Stvořitelem. Mezi nás právě přichází Ježíš. Ve svátosti oltářní. Pevný bod uprostřed světa. Venku končí dunění, uvnitř mše svatá. Radostně si ještě zazpíváme Narodil se Kristus Pán. A při zpěvu státní hymny, myslím, nikomu nezůstane oko suché. V ten moment zapomínáme na všechno špatné a hymna je zároveň i modlitbou. Za vlast.

Marta Kalábouá

Mariazellské putování



Pro farnost Blažovice připravila redakční rada pod vedením P. Jan Nekudy a šéfredaktora Pavla. Patáka. Členové redakční rady: Jiří Nohel, Jan Kašpařík, Marta Řičánková, Marta Kalábová, Mirka Bočková, Luboš Švábenský. Neprošlo jazykovou korekturou.